

„Este nyolc óra tájban zörgettek az ajtón. Mirsada nem hallotta meg azonnal, mert a fürdőszobában mosakodott. Az ajtórugdosás hallatán a bejáráthoz sietett. Odaért időben, még mielőtt betörték volna az ajtót.

-- Hogy hívnak? – kérdezte az egyik alak.

-- Miza.

-- És mi a valódi neved?

-- Most mondtam – vágta rá Mirsada. Vizes hajára egy törölközőt csavart.

-- A szerelmed adta neked ezt a nevet?

Mirsada nem válaszolt a kérdésre.

– A vezetékneved?

-- Efendić.

-- Szóval Efendić vagy, mi? – jegyezte meg egy másik alak. – És egyben a Petar Miragoslav nevű hazaáruló kurvája.

-- Efendić az előző férjem neve, akitől elváltam. Petar pedig nem hazaáruló, hanem legalább annyira szereti a hazáját, mint önök – válaszolta Mirsada.

--Te csak ne vitatkozz velünk a haza kérdéseiről, inkább áruld el végre a valódi nevedet, te bosnyák kurva!

-- Bosnyák születésű vagyok – közölte Mirsada higgadtságot erőltetve magára.

-- Vagyis muszlim vagy.

-- Nem vagyok az. De ugyan mit számít? Bosnyák vagyok, és lehetnék akár muszlim is.

Elvörösödött, mivel hazudott. Életében először tagadta le az etnikai hovatartozását, és ezerszer megbánta már, hogy Petarra hallgatott. Az egyik férfi ott maradt mellette, a másik három bement a hátsó szobákba. Nagyon rövid idő alatt átkutatták, és felforgatták az egész lakást. Kihúzták a fiókokat,

kinyitották a szekrényajtókat, és mindenféle iratot, igazolványt, levelet kerestek.

-- Mutasd meg a személyi igazolványodat!

-- Ellopták. Körülbelül tíz nappal ezelőtt kiraboltak, amikor jöttem hazafelé. Még nem tudtam új igazolványt csináltatni magamnak.

-- A legjobb személyid a két szép fekete szemed, te muszlim ribanc – mondta a legmagasabb termetű férfi. – Láttál-e már valaha fekete szemű szerbet?

-- Ó, rengeteget! Ha akarod, még a nevüket is felsorolom.

Ekkor egy pofon csattant az arcán. Egy másik megrántotta a köntösének az övét, amely széttárult. Kilátszott a csupasz melle. Ahogy próbálta eltakarni a meztelen mellét, a magas termetű férfi lefogta a két karját, és hátra szorította. Két kreol melle most már teljesen láthatóvá vált.

-- A kedvesed nem ezt mondta. Azt mondta rólad, hogy egy muszlim vallású bosnyák kurva vagy.

-- Ilyet nem mondhatott, mert ez nem igaz.

-- Lehet, hogy szánt szándékkal hazudott – mondta az, amelyik leginkább egy féregre hasonlított. -- Lehet, hogy haldoklás közben rádöbbsz, hogy téged is maga mellett akar tudni majd a pokolban.

-- MEGÖLTÉTEK ŐT? – kérdezte Mirsada olyan hangosan, hogy még maga is megdöbbsz.

-- Nem hagyjuk életben azokat a hazaárulókat, akik muszlim kutyákkal szövetkeznek.

Mirsada térdre rogyott.

-- Elárulod végre a valódi nevedet, te bosnyák ribanc?

Mirsada nagyon hamar megtört. Amikor megtudta, hogy miatta halt meg az a személy, aki miatt ragaszkodott az élethez, nem vágyott semmi másra,

csak hogy Petar mellé kerülhessen, ahogyan a féreg arcú is mondta. Még hozzá minél előbb.

-- A nevem Mirsada Efendić.

A magas termetű lehúzta Mirsada fejéről a vizes törölközőt, majd a nőt a vizes hajánál fogva felrángatta.

-- Most pedig szépen elárulod nekünk valamennyi barátod nevét.

Azoknak az újságíróknak, tudósítóknak, és szomszédjaidnak a nevét, akik a hozzád hasonló kutyákkal barátkoznak. Mindnek megadod a nevét.

-- Semmit sem fogok elárulni nektek – felelte Mirsada, és abban a pillanatban még egy kemény pofon csattant az arcán. Felhasadt a szája, és ajka széléről vér szivárgott.

-- De bizony, hogy elárulod! Előtte azonban valami mást fogsz odaadni, még hozzá mindannyiunknak. Most majd szépen kipróbáljuk, hogy milyenek is a muszlim nőcik. És amikor majd te is elélvezel, szép engedelmesen válaszolsz a kérdéseinkre.

A féreg arcú egyik kezével kioldotta a derékszíját, a másik kezével Mirsada mellét markolászta.

-- Előbb én! – szólt oda a magas termetű férfi. Letolta a nadrágját, és odaállt Mirsada elé.

-- Térdre!

Mivel Mirsada nem mozdult, a háta mögött állók ránehéztek, és erőnek erejével lenyomták őt... Még mindig hátra szorították a nő kezét, akinek még mindig vér szivárgott az ajka széléről.

-- Nem is rossz a cickója ennek a nőcinek!

A magas termetű szerb merev hímvesszője Mirsada telt, kreol mellei között ágaskodott. A férfi durván megrántotta Mirsada fejét a hajánál fogva, és maga felé húzta azt. Mirsada lehunyta a szemét.

-- Gyorsan! Ne kéresd magad! Kapd be!

Mirsada kinyitotta a szemét. Előbb megnézte a szerb rángatózó hímvesszőjét, amit az állának, ajkának, majd orcájának dörgölt. Aztán olyan nagyra nyitotta a száját, amilyen nagyra csak tudta, és bekapta a férfi egész nemi szervét. Majd teljes erejéből ráharapott.

A férfi felbődült, mint egy vadállat. A féreg arcú férfi annyira elképedt, hogy zavarában elengedte Mirsada hátraszorított karját. Ahogy Mirsadanak kiszabadult a két karja, halálfélelmében belemélyesztette a körmeit a férfi heregolyójába, és szorította, ahogy csak bírta. A szerb férfi olyan keservesen jajgatott, hogy a térdig letolt nadrágban sorukra várakozók sietve odaugrottak a fájdalomtól kétrét görnyedt társukhoz. Csak akkor értették meg, hogy valójában mi is történt. Ketten megpróbálták Mirsadát elrángigálni a hajánál fogva. A féreg arcú pedig megpróbálta társukat, akit Mirsada éles fogaival megharapott, a derekánál fogva hátrébb cibálni. A férfi a földön vonaglott. Mirsada is vele együtt elterült a földön, és sem a krokodilként szorító állkapcsával nem engedett, sem a kezét nem vette le a férfi heregolyóiról. Mirsada teljes erejéből húzta a szerb lába közötti fekete szőrzetet. És mintha az állkapcsa örökre összezárult volna. Ahogy vonszolták Mirsadát, a földön vonagló férfi még fájdalmasabban ordított. Aztán egyszerre csak patakokban kezdett a vér folyni Mirsada szája széléről. Abban a pillanatban a szerb hörgése is abbamaradt. Társai egy óriási rúgást mértek Mirsada derekára. Elsötétült előtte a világ, csengett a füle, és olyan könnyűnek érezte magát, mint egy madár. Már nem érzett sem fájdalmat, sem a hajhúzást, sem a deréksajgást. Sem a szájába csorgó vér ízét, amely a férfitől származott.

Még a halántékának szorított pisztoly hideg csövét sem érezte... A két kezével még akkor is a földön hangtalanul fekvő szerb heregolyóit szorította makacsul. Miután a féreg arcú lelőtte Mirsadát, sokáig bajlódott, hogy lefejtse

Mirsada görcsösen szorító ujjait társa húsáról. A szerbeket teljesen megvadította az a tény, hogy egyik társukat egy „muszlim nőci” ölte meg, még hozzá ilyen módon. Elvesztették az eszüket. A féreg arcú kiment a konyhába, ahonnét egy nagyobb konyhakéssel a kezében tért vissza. Szerencsére már nem tudtak fájdalmat okozni Mirsadának.”